

71ste vergadering

Donderdag 17 april 1997

Aanvang 10.15 uur

Voorzitter: Weisglas

Tegenwoordig zijn 106 leden, te weten:

Apostolou, Van Ardenne-van der Hoeven, Assen, Augusteijn-Esser, Beinema, Van den Berg, Biesheuvel, Blaauw, Blauw, Bolkestein, Van Boxtel, Bremmer, Bukman, M.M. van der Burg, Van de Camp, Cherribi, De Cloe, Cornielje, Crone, Dankers, Van Dijke, Dittrich, Van den Doel, Doelman-Pel, Duivesteijn, Feenstra, Van Gelder, Van Gijzel, Giskes, De Graaf, De Haan, Van Heemskerck Pillis-Duvekot, Van Heemst, Hendriks, Hoekema, Van der Hoeven, Hofstra, Van Hoof, Hoogervorst, De Hoop Scheffer, Ten Hoopen, Huys, Jeekel, Kalsbeek-Jasperse, M.M.H. Kamp, Klein Molekamp, Korthals, Lam-brechts, Lansink, Leerkes, Leers, Van der Linden, Marijnissen, Mateman, Th.A.M. Meijer, Middel, Van Middelkoop, Van Nieuwenhoven, Nijpels-Hezemans, Noorman-den Uyl, Oedayraj Singh Varma, Oudkerk, Passtoors, Van der Ploeg, Poppe, Rehwinkel, Reitsma, Remkes, Van 't Riet, Rijpstra, Van Rooy, Rosenmüller, Scheltema-de Nie, Schimmel, Schutte, Sipkes, Smits, Sterk, Van der Stoel, Swildens-Rozendaal, Terpstra, Van Traa, Ter Veer, Verbugt, Verhagen, Versnel-Schmitz, Verspaget, Visser-van Doorn, Vliegthart, Van der Vlies, Van Vliet, M.B. Vos, O.P.G. Vos, Vouë-Droste, J.M. de Vries, Wallage, Van Walsem, Van Waning, Weisglas, Van Wingerden, Witteveen-Hevinga, Wolters, Woltjer, Ybema, Zijlstra en Van Zijlzen,

en mevrouw Borst-Eilers, minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport.

Aan de orde is de voortzetting van de behandeling van:

- **de motie Nijpels-Hezemans/Oedayraj Singh Varma over het recht van substitutie door apothekers (25000-XVI, nr. 34).**

(Zie vergadering van 4 december 1996.)

De beraadslaging wordt heropend.

Mevrouw **Nijpels-Hezemans** (groep-Nijpels): Voorzitter! Op verzoek van de minister hebben mevrouw Oedayraj Singh Varma en ik onze motie op stuk nr. 34, ingediend tijdens de behandeling van de begroting van VWS, aangehouden. In deze motie wordt de regering verzocht maatregelen te nemen om het recht op substitutie door apothekers wettelijk te regelen. Wij drongen daarop aan, omdat het voorschrijven en afleveren van geneesmiddelen op stofnaam een aanzienlijke bijdrage leveren aan de kostenbeheersing in de volksgezondheid. Voorwaar geen overbodig argument, omdat toen en nu de noodzaak van kostenbeheersing in deze sector dringend noodzakelijk was en is.

De minister deelde bij brief van 20 januari jl. mede dat zij deze argumentatie onderschreef, maar geen aanpassing van de vigerende regelgeving nodig achtte, om de volgende redenen. Ten eerste is door jurisprudentie van het Europese Hof komen vast te staan dat het apothekers is toegestaan in afwijking van het op het recept vermelde merkgeneesmiddel een ander geneesmiddel af te leveren, mits de cliënt hierover wordt geïnformeerd.

Ten tweede staat artikel 26a van het Besluit uitoefening artsenijsbereid-kunst, dat bepaalt dat de apothekhoudende ervoor zorgdraagt dat de bereiding van een op een recept voorgeschreven geneesmiddel nauwkeurig volgens het recept geschiedt, substitutie door de apotheker niet in de weg. Niets aan de hand dus volgens de minister, en zij gaf ons in overweging de motie in te trekken.

De minister ging echter voorbij aan een arrest van het hof van Leeuwarden van 20 februari 1991, waarin het hof bepaalde dat de apotheker zich ervan moet vergewissen dat zowel arts als patiënt met de substitutie akkoord gaat. Daar zit nu net het probleem. Weliswaar legt de minister artikel 26a BUA anders uit dan het hof van Leeuwarden, en ik kan mij daar wel iets bij voorstellen, een feit is dat nogal wat artsen, met name medisch-specialisten, niet op stofnaam voorschrijven en erop staan dat de door hen voorgeschreven specialité ook wordt afgeleverd, zonder dat dit strikt noodzakelijk is. Het is voor apothekers, die toch de deskundigen zijn op het gebied van geneesmiddelen, weinig aantrekkelijk om steeds opnieuw met de arts in discussie te moeten gaan over de zin van het generiek afleveren. Is de apotheker de aangewezen persoon om de arts ervan te overtuigen dat substitutie de kosten beheerst, of is het aan de wetgever en aan de minister om dat te doen? Ik denk het laatste.

Vrijwel dagelijks hoor ik de Partij van de Arbeid bij monde van de heer Oudkerk doelmatigheid en efficiency bepleiten. Ik zie de minister worstelen met haar krappe budget en hoor D66 vragen om meer geld in de volgende kabinetsperiode. Ik vraag mij in alle redelijkheid af